

[Lysholt Hansen.]

linje med arbejdsgiverne med hensyn til ophævelse af lønmodtagernes dyrtidsregulering.

Som jeg tidligere har udtalt, er det eneste virkelige resultat, regeringen har nået ved sin politik — og det skal den have ros for — en stabilisering af priserne. Men jeg forstår nu, at statsministeren også er i tvivl om, at denne prisstabilitet kan opretholdes. Hvis prisstabiliteten kan opretholdes, er det jo rigtigt som fremhævet af LOs formand, Thomas Nielsen, at så vil pristallet heller ikke stige; så kan det være statsministeren ligegyldigt, om lønmodtageren bevarer pristalsreguleringen, og med hvilken sats der reguleres, for så vil pristallet ikke komme til at udløse lønstigninger. Af statsministerens udtalelse udleder jeg derfor, at han heller ikke tror på, at han får lov at beholde bare det lille halmstrå at klynge sig til som resultat af regeringens politik, at priserne kan holdes i ro.

Når jeg sammenholder disse forhold med de udtalelser, finansministeren fremsætter som afslutning på sin fremsættelsestale, vil jeg gerne bede finansministeren give tinget besked på, om det næstsidste afsnit i hans tale skal betragtes som en trussel mod skatteyderne og specielt mod lønmodtagerne om, at vi kan forvente en yderligere skatteforhøjelse, når vi i maj skal lave udskrivningslov for kildeskatten, om vi, hvis lønmodtagerne ved overenskomstforhandlingerne opnår lønforbedringer, skal regne med forhøjelser, der er større, end regeringen finder rimeligt, eller om vi må udlægge finansministerens udtalelse modsat og tyde den som et tilsagn om, at kildeskattens opkrævningskalkuler vil blive udformet således, at kildeskatten for den del af det kommende finansår, hvor den skal virke, kun skal indbringe et beløb, der pr. kvartal svarer til det, der pr. kvartal skal komme ind ifølge den udskrivningslov, der skal gælde for den første del af det kommende skatteår? Jeg håber, at dette sidste bliver besvaret, så lønmodtagerne ved, hvor meget det er værd, som de eventuelt opnår ved overenskomstforhandlingerne.

Med disse ord skal jeg give tilsagn om, at vi vil være med til at se grundigt og nøje på det foreliggende finanslovsforslag.

Jørgen Jensen: Forslaget til finanslov indtager i flere henseender en særstilling i lovgivningsarbejdet. Det er langt det største af samtlige de lovforslag, der fremsættes i folketinget. Med anmærkninger og tilhørende redegørelser omfatter det godt 2.000 sider — altså ikke spalter. Tingets medlemmer og vel især finansudvalget har et hårdt og tungt arbejde foran sig under den videre behandling af lovforslaget.

Enhver ved, at finansloven har spillet og stadig spiller en højst betydningsfuld rolle i det parlamentariske liv, for statsfinanserne og for hele samfundets økonomi. Essentielt betraget indeholder finansloven den legale hjemmel for modtagelse og opkrævning af statens indtægter og for afholdelse af statens udgifter. Når disse ligger på et niveau af 25 milliarder kr., er det klart, at statsbudgettet allerede i sig selv har en væsentlig betydning og en overordentlig stor interesse for hele befolkningen. Finansloven og dens tal berører så at sige hver eneste samfundsborger, hvis materielle og økonomiske forhold og levevilkår direkte eller indirekte bestemmes af dette lovforslags indhold. Vi er alle med på finansloven, selv om vi ikke nævnes ved navn. Vi yder, og vi nyder, mere eller mindre, direkte eller indirekte.

Men finansloven er som antydnet desuden et vigtigt led i hele samfundets økonomi og den økonomiske politik, der i vid udstrækning er med til at bestemme landets og befolkningens økonomiske tilværelse. Det er næppe mere end en snes år siden, lovgiverne fattede dette videre perspektiv i finanspolitikken. Økonomiske teoretikere havde en del år før fundet ud af, at den offentlige økonomiske aktivitet kunne fremme eller hæmme den almene økonomiske udvikling, påvirke den i den ene eller den anden retning, på godt eller ondt. Nu er disse tidligere blot teoretiske betragtninger blevet allemandseje. Vi har fået et bredt accepteret middel i hænde til at påvirke udviklingen til bedste for millioner. Jeg vover at påstå, at en rigtigt ført finanspolitik kan bringe fremgang og vækst, og at en forkert politik via statsfinanserne kan resultere i stagnation og tilbagegang. Finanspolitikken, så at sige materialiseret i finansloven, er sikkert det vigtigste middel, der